

LXXVII.

VOORBIJ

Verleden, lang geleden,
verschrompeld tot fossielen,
harde, duistere rotsen
zonder klank in de wolken,
zonder licht in de kolken.

Het heldere verleden reikt tot het heden.
Klare idealen die ons bezielen,
zijn verstrikt in de wortels van gisteren,
verstrikt in het onkruid en het vuile groen,
reeds verrot en vergaan in een ver seizoen.

De tijd schuift de toekomst zelfzeker voor zich uit.
Lengte en breedte in de diepte gemeten
razen voorbij aan ons zwak onrustig weten
in de deelruimte van ons oog iets te hoog,
loodrecht op de ruimte van ons oor iets te laag.

De tijd verkracht de kleur en de geur van elk portret,
verwelkt de herinnering verstenend tot skelet.
Mislukking heet tijdelijk ervaring, wordt wijsheid!
Het verleden geleden leed wordt loutering.
Maar in de strijd met de tijd komt vergetelheid,
ook voor leed, wijsheid en ervaring!

Montabaur, 21 november 2004.